Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. Irina Maxim)
Dosarul nr. 3a-3462/25 (2-25067494-02-3a-19122025)

D E C I Z I E

20 iulie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:

Președintele ședinței, judecătorul	Mîra Ghenadie
Judecătorii	Sîrbu Victoria și Bagrin Lucia
Grefier	Stratulat Maria
Interpret	Orioglo Anatolie

examinând în ședință închisă, apelul declarat de *****, reprezentat de avocatul Alexandru Cebanaș, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 17 septembrie 2025, adoptată în cauza de contencios administrativ, la acțiunea înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ favorabil.

a c o n s t a t a t:

Pretențiile reclamantului:

La 14 mai 2025 ***** a depus o cerere de chemare în judecată către Inspectoratul General pentru Migrație, prin care a solicitat: anularea Deciziei nr. ***** din 18 aprilie 2025 a Direcției regionale Centru a Inspectoratului General pentru Migrație, prin care a fost respins accesul la o nouă procedură de azil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil prin care să-i acorde acces la o nouă procedură de azil și să examineze cererea de azil depusă și să-i elibereze documentul constatator al statutului de solicitant de azil. Decizia i-a fost comunicată la 24 aprilie 2025.

În motivarea acțiunii, a invocat că, autoritatea pârâtă a examinat unilateral cererea sa de azil, fără atragerea unui avocat garantat de stat la etapa interviului, astfel încât să beneficieze de consultanță și informare adecvată referitor la procedura respectivă care este una complexă și necesită o cercetare mult aspectuală a tuturor circumstanțelor cauzei.

A declarat reclamantul că, în decizia contestată lipsește atât cercetarea tuturor aspectelor relevante cererii de azil, prevăzută de art. 42 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270-XVI din 18 decembrie 2008, cât și întemeierea autorităților competente pe

evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine.

A menționat că în cererea depusă a făcut referire la faptul că s-a născut la 12 decembrie 1993 în orașul *****, este de naționalitate ***** și este de religie atest. La 24 martie 2021, în susținerea identității sale, ca solicitant de azil, nu a prezentat la Direcția de azil și apatridie nici un act de identitate, invocând că în anul 2017 pașaportul i-a fost reținut de către ambasada Turciei din Republica Kârgâzstan.

A accentuat că, ulterior, la 11 aprilie 2025 s-a adresat la Inspectoratul General pentru Migrație cu o nouă cerere de azil, prezentând copia cardului de identitate valabil până la 4 noiembrie 2023.

A reiterat declarațiile făcute în fața autorității la interviu, și anume că a părăsit ***** deoarece este de etnie***** și a refuzat să participe, în cadrul serviciului militar, la operațiuni împotriva *****. Ca urmare a refuzului, susține că a fost supus unor acte de discriminare, hărțuire, tortură și rele tratamente din partea comandanților militari, fiind agresat fizic și psihic, inclusiv în zona organelor genitale, fapt ce l-a determinat să încerce să se sinucidă. În urma internării, i-au fost diagnosticate fracturi și traumatisme, iar un spital militar din Ankara i-a eliberat un raport medical care atesta un dezechilibru mintal. Reclamantul afirmă că, din cauza acestui raport, nu a mai putut obține un loc de muncă, iar ulterior a fost implicat într-un dosar penal privind comercializarea unor telefoane furate, susținând că a fost folosit de adevăratul autor și că probele care i-ar fi demonstrat nevinovăția nu au fost examinate. Acesta susține că ulterior au fost intentate și alte dosare penale pe numele său, iar imposibilitatea de a beneficia de asistență juridică efectivă l-a determinat să părăsească legal ***** în anul 2015 și să se stabilească în Kârgâzstan.

Corespunzător, a mai declarat că, în anul 2019, a fost extrădat din *****, unde a fost condamnat la șase ani de închisoare și a aflat că mai existau și alte condamnări însumând aproximativ 24 de ani. După aproximativ un an și jumătate de detenție, a fost eliberat temporar în contextul pandemiei COVID-19, fiind supravegheat prin brățară electronică. În anul 2021, înainte de a fi reîncarcerat, a părăsit legal *****, tăind brățara electronică și intrând în Republica Moldova. Ulterior, încercând să plece în Kârgâzstan la familie cu un pașaport de călătorie pe care susține că nu știa că este fals, a fost reținut de autoritățile moldovene. Reclamantul a precizat că a solicitat azil în Republica Moldova deoarece se teme că, în cazul revenirii în *****, va fi privat de libertate în mod nejustificat și supus din nou persecuțiilor.

Astfel, a relevat că, în urma analizei motivelor invocate de către solicitantul de azil, în privința acestuia a fost emisă decizia nr. ***** din 21 septembrie 2021 privind respingerea cererii de azil, decizia fiind contestată în ordinea contenciosului administrativ. La 14 decembrie 2023 Judecătoria Chișinău, sediul Rîşcani a decis respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 2 octombrie 2024 s-a respins apelul declarat de ***** fiind menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîşcani din 14 decembrie 2023 în cauză. Prin încheierea irevocabilă a Curții Supreme de

Justiție din 26 februarie 2025, recursurile declarate de către avocații reclamantului împotriva deciziei din 2 octombrie 2024 a Curții de Apel Chișinău, au fost declarate inadmisibile.

În ordinea celor descrise, a menționat că la 11 aprilie 2025, s-a adresat la Inspectoratul General pentru Migrație cu o nouă cerere de azil, invocând aceleași motive din prima cerere, că nu dorește să revină în țara de origine deoarece, riscă fie plasat în detenție și privat de libertate. Alte motive străinul nu a invocat.

La cererea repetată de acordare a azilului, din 11 aprilie 2025, Direcția regională Centru a Inspectoratului General pentru Migrație a emis Decizia nr. ***** din 18 aprilie 2025, prin care a fost respins accesul la o nouă procedură de azil.

În drept, și-a întemeiat acțiunea în baza prevederilor articolelor 11, 17, 19, 42, 48, 51 din Legea privind azilul nr. 270-XVI din 18 decembrie 2008; articolelor 6, 56 din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor și articolelor 3, 5, 6, 7, 10, 17, 20, 21, 36, 39, 189 din Codul administrativ.

Prin referința depusă, Inspectoratul General pentru Migrație a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ, pentru motivele de fapt și de drept indicate în aceasta (f.d.35-38).

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 17 septembrie 2025, acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație cu privire la anularea Deciziei nr. ***** din 18 aprilie 2025 a Direcției regionale Centru a Inspectoratului General pentru Migrație, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, s-a respins ca neîntemeiată.

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 1 octombrie 2025, *****, a declarat apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 17 septembrie 2025, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea reclamantului să fie admisă. (f.d.83-85).

Ulterior, la 15 octombrie 2025, avocatul Alexandru Cebanaș în interesele lui *****, a declarat apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 17 septembrie 2025, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea reclamantului să fie admisă. (f.d.86-89).

Termenul de declarare a apelului:

Potrivit art. 232 alin. (1)-(2) din Codul administrativ, apelul se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii instanței de fond a fost pronunțat public la 17 septembrie 2025, iar apelul nemotivat a fost declarat la 1 octombrie 2025 și respectiv 15 octombrie 2025, de către apelantul ***** și reprezentantul acestuia, avocatul Alexandru Cebanaș.

Hotărârea motivată a fost comunicată reprezentantului apelantului, la 8 decembrie 2025, iar apelul motivat a fost depus la 7 ianuarie 2026. Prin urmare, Colegiul constată că atât apelul nemotivat, cât și cel motivat au fost depuse în interiorul termenului legal.

Argumentele participanților la proces:

În motivarea cererii de apel, apelantul a invocat că nu este de acord cu hotărârea primei instanțe, fiind una neîntemeiată, menționând faptul că, instanța de fond eronat a apreciat toate circumstanțele cauzei și de toate argumentele prezentate în susținerea poziției reclamantului. Mai mult ca atât instanța de fond nici nu a menționat poziția apărării și acele argumente aduse de avocatul reclamantului și nici nu a analizat probele prezentate de reclamant.

În context, a notat apelantul că, instanța de fond nu a acceptat nici un argument din partea apărării și a examinat cauza civilă fără să țină cont de poziția apărării și a reclamantului prin care totuși s-a demonstrat prin probe că cererea noua de azil este cu totul diferită de prima cerere de azil și se bazează în exclusivitate pe motive noi care nu au putut fi prezentate în cadrul primei proceduri de azil și instanța de judecată a omis faptul motivării hotărârii cu argumente plauzibile de ce nu admite cererea de chemare în judecată, motive care să fie în stare să convingă un observator independent de echitatea deciziei luate.

Corespunzător, a afirmat că, instanța nu și-a respectat obligația sa de a motiva hotărârea sa și nici a motiva de ce a respins toate argumentele reclamantului și avocatului prin emiterea hotărârii, nici în conținutul hotărârii nu sînt argumentele instanței de ce a respins probele și argumentele reclamantului *****. Astfel, în consecință a subliniat că, instanța a încălcat dreptul părții de a fi auzit prin faptul că nici nu a respins motivat prin argumente unele solicitări ale părții pentru a face claritate și previzibilitate actului de justiție și nici nu a admis aceste cereri ale părții, oferind în consecință remediu efectiv al exercitării drepturilor sale procesual civile pentru a demonstra unele fapte și a susține poziția din cererea de chemare în judecată.

A menționat faptul că instanța de fond eronat a interpretat atât normele de drept material ce ține de definiția refugiatului cât și normele ce prevăd expres ce condiții trebuie întrunite pentru a fi recunoscută persoana ca refugiat și la fel instanța de fond eronat interpretează circumstanțele cauzei astfel instanța eronat constată că nu ar constitui nici un fel de risc de persecuție pentru reclamant, fără a indica contraprobe prezentate de autoritatea administrativă, or acestea nici nu au fost prezentate de pârât. Or, prin probele puse la dispoziția instanței de către reclamant se adeverește practic opusul la cele constatate de instanța de fond.

Astfel, a opinat apelantul că hotărârea instanței de fond se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, în caz contrar soluția pe caz ar fi trebuit să fie diametral opusă, fiind incident temeiului apelului prevăzut de art. 387 lit. c) din Codul de procedură civilă, care prevede că, se consideră că normele de drept material sânt încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: a interpretat eronat legea.

Mai mult decât atât, a menționat și faptul că în cadrul ședințelor de judecată Inspectoratul General pentru Migrație nu a putut proba prin probe faptul că cererile de azil ambele depuse de ***** se bazează pe aceleași temeiuri și riscuri invocate ori pârâtul nu a prezentat primul dosar administrativ cel puțin în copii autentificate în urma examinării cărora atât instanța de judecată cât și ceilalți participanți să se poată convinge că cererile de azil din cadrul ambelor proceduri depuse de către ***** sunt similare și nu indică asupra temeiurilor noi.

În drept, și-a întemeiat cererea de apel în baza prevederilor articolelor 45, 48, 78, 79, 80, 63 alin. (2) lit. a) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270-XVI din 18 decembrie 2008, articolelor 3,5,6,7,10,17,20,21,36,189,206 din Codul administrative, articolelor 357, 360, 362, 364, 365, 373, 385-390 din Codul de procedură civilă și articolelor 231, 232 din Codul administrativ.

La 23 aprilie 2026, reprezentantul intimatului Inspectoratul General pentru Migrație din cadrul MAI, Iulia Grossu, a depus referința, solicitând respingerea apelului și menținerea hotărârii primei instanțe.

În ședința instanței de apel atât apelantul *****, cât și reprezentantul său, avocatul Alexandru Cebanaș, au susținut cererea de apel, solicitând admiterea acesteia, casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În ședința de judecată, reprezentantul Inspectoratului General pentru Migrație, Iulia Grossu, a pledat pentru respingerea cererii de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Aprecierea instanței de apel:

Potrivit art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

Conform art. 194 alin. (1) din Codul administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art. 219 alin. (1)-(3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curții de Apel Centru, analizând temeinicia și legalitatea hotărârii instanței de fond, constată că aceasta este întemeiată, motiv pentru care apelul urmează a fi respins, din raționamentele ce urmează.

Admisibilitatea acțiunii:

În conformitate cu art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Conform art. 3 din Codul administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Conform art. 6 din Codul administrativ, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condițiilor, pregătirea și emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condițiilor, pregătirea și încheierea unui contract administrativ sau examinarea condițiilor, pregătirea și întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sânt părți ale procedurii administrative.

Conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sânt afectate de actul administrativ individual, nu sânt destinatarii acestuia.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată

competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În conformitate cu art. 206 alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru:

a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare);

b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare);

În speță, Colegiul reține că, obiect al examinării prezentei cauze îl constituie anularea Deciziei nr. ***** din 18 aprilie 2025 a Direcției regionale Centru a Inspectoratului General pentru Migrație și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În aceste condiții, acțiunea formulată, având ca obiect anularea actului emis de Direcția regională Centru a Inspectoratului General pentru Migrație, se circumscrie tipului de acțiune în contestare și obligare, prevăzut de art. 206 alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ.

Respectiv, în privința primei condiții de admisibilitate se constată că actele contestate sunt acte administrative individuale defavorabile în accepțiunea art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, prin urmare sunt susceptibile controlului judecătoresc în ordinea contenciosului administrativ.

Totodată, în temeiul dispozițiile art. 191 alin. (1) și art. 196 alin. (1) din Codul administrativ referitoare la competența materială și teritorială a instanțelor în materie de contencios administrativ, se constată că acțiunea introdusă de reclamant a fost înaintată instanței competente, fiind respectate cerințele privind competența jurisdicțională atât sub aspect material, cât și teritorial.

Conform art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În temeiul art. 39 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Completul de judecată reține că reclamantul este destinatarul actului administrativ contestat și, prin acțiunea formulată, urmărește protecția unui drept propriu susceptibil de a fi vătămat prin activitatea administrativă a autorității.

Prin urmare, condiția privind revendicarea unui drept legitim, necesară admisibilității acțiunii în contencios administrativ, este întrunită, iar reclamantul beneficiază de control judecătoresc asupra activității administrative contestate.

În acord cu art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepțiile prevăzute de lege.

Conform art. 209 alin. (1) Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

La caz, se atestă că decizia contestată a fost emisă la 18 aprilie 2025, și comunicată la 24 aprilie 2025, iar acțiunea în contencios a fost înaintată la 14 mai 2025, fapt care denotă respectarea termenului de înaintare a acțiunii de către reclamant.

Analizând dispozițiile legale aplicabile și circumstanțele concrete ale cauzei, Completul judiciar constată că reclamanta are calitatea de persoană legitimă pentru a sesiza instanța de contencios administrativ, a respectat procedura și termenul de depunere a acțiunii, iar obiectul cererii nu se încadrează în situațiile exceptate de la controlul judiciar.

În aceste condiții, nu se identifică motive de inadmisibilitate a acțiunii, iar instanța de fond a apreciat corect că sunt întrunite condițiile pentru admiterea acesteia.

Raționamentele asupra fondului acțiunii:

Din materialele cauzei, rezultă că, la 24 martie 2021 ***** s-a adresat cu o cerere de azil în Republica Moldova, invocând că la vârsta de 20 de ani a fost înrolat în armată, fiind maltratat de condamnați. În cadrul interviului realizat de Direcția de Azil și Integrare a Biroului de Migrație și Azil al MAI, solicitantul a declarat motivul părăsirii țării de origine a servit faptul că este de naționalitate *****, fiind înrolat în armată pentru a realiza operațiuni militare împotriva *****, fapt care a fost refuzat de primul. A mai comunicat că datorită discriminărilor grave realizate față de el de către comandanții din cadrul forțelor armate care au început să-l hărțuiască psihic și fizic pentru refuzul de a participa la atacul *****, nu se poate întoarce în *****, a fost torturat și bătut pe diferite regiuni ale corpului, inclusiv în zona organelor genitale (f.d.26-38, dosar administrativ).

Prin Decizia nr. ***** din 21 septembrie 2021 cererea de azil a fost respinsă, decizia a fost contestată în instanța de judecată (f.d.39-47, dosar administrativ).

Prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 14 decembrie 2023, menținută prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 2 octombrie 2024 și Încheierea Curții Supreme de Justiție din 26 februarie 2025, cererea de chemare în judecată a fost respinsă, iar actul administrativ a rămas în vigoare (f.d.48-73, dosar administrativ).

Ulterior, la 11 aprilie 2025, ***** a depus o nouă cerere de azil la Inspectoratul General pentru Migrație (f.d.1-3, dosar administrativ).

Iar, la 18 aprilie 2024 Inspectoratul General pentru Migrație a emis Decizia nr. ***** de respingere a accesului la o nouă procedură de azil din considerentul că în urma analizei motivelor invocate de ***** în noua cerere de azil, s-a apreciat că sunt aceleași motive care au fost deja invocate în cererea anterioară, astfel nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de

art. 78 alin. (2) lit. b) din Legea privind azilul nr. 270 din 18 decembrie 2008 (f.d.5-10, dosar administrativ).

Fiind învestită cu judecarea cauzei în fond, prima instanță a concluzionat asupra netemeiniciei acțiunii, dispunând respingerea acesteia.

Verificând legalitatea hotărârii contestate în raport cu prevederile legale aplicabile la caz și criticile aduse în apel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră justă concluzia instanței de fond despre netemeinicia acțiunii reclamantului, soluția fondului având la bază cumulul dovezilor administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, cărora le-a fost dată aprecierea juridică cuvenită.

În drept, Completul judiciar notează că, potrivit art. 16 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

Conform art. 17 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În acord cu art. 19 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Conform art. 42 alin. alin. (1) și (2) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere. La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Potrivit art. 43 alin. (1)-(2) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, (1) Cererile de azil sânt examinate în mod individual, obiectiv și imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul. (2) La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale.

În corespundere cu art. 44 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sânt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sânt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sânt considerate coerente și plauzibile și nu sânt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Conform art. 45 alin. (1)-(3) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sânt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a). Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sânt discriminatorii sau care sânt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor. Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Conform art. 48 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi

supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

În acord cu art. 78 alin. (1)-(2) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, o nouă cerere de azil se depune în cazul existenței unei decizii irevocabile privind cererea anterioară sau a unei dispoziții privind încetarea examinării cererii de azil. Noua cerere de azil va fi admisă numai dacă sânt îndeplinite, *alternativ,* următoarele condiții: a) au apărut circumstanțe noi, care nu au putut fi prezentate de solicitantul de azil în procedura anterioară de examinare a cererii din motive independente de voința sa, cu condiția ca aceste motive să nu fie rezultatul unor acțiuni provocate în scopul obținerii unei forme de protecție. Solicitantul este obligat să facă dovada existenței noilor motive invocate și a imposibilității prezentării lor până la data depunerii unei noi cereri; b) au survenit transformări de ordin politic, militar, legislativ sau social în țara de origine, care pun în pericol viața sau libertatea solicitantului de azil.

În contextul celor expuse, Completul judiciar explică că, prin noțiunea de azil se înțelege, o instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic, iar beneficiar de protecție internațională este cetățeanul străin sau apatrid căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i s-a acordat protecție umanitară.

Prin urmare, pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție sau vătămare gravă la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

În același timp, Completul judiciar notează că este important de stabilit dacă solicitantul implicat s-ar afla personal în pericol de a fi supus persecuției sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara în care s-ar reîntoarce, existența unui sistem organizat de violări evidente ale drepturile omului într-o țară neconstituind un motiv suficient pentru a stabili că o persoană ar fi expusă pericolului de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări.

Din analiza criticilor formulate în cererea de apel prin raportare la hotărârea instanței de fond și la materialele cauzei, Completul specializat constată că argumentele apelantului nu sunt de natură să răstoarne concluziile primei instanțe, întrucât acestea reprezintă, în esență, o reiterare a susținerilor invocate atât în procedura administrativă, cât și

în fața instanței de fond, fără a demonstra în ce constă eroarea de fapt sau de drept comisă de aceasta.

Ab initio, Completul judiciar notează că, nu poate fi reținută critica apelantului potrivit căreia instanța de fond nu ar fi examinat argumentele apărării și probele prezentate. Din conținutul hotărârii rezultă că instanța de fond a expus în mod detaliat poziția reclamantului, inclusiv toate circumstanțele invocate în susținerea noii cereri de azil, respectiv pretinsele acte de tortură, discriminarea pe criteriu etnic, refuzul de a participa la operațiuni militare împotriva *****, urmărirea penală din *****, condamnările pretins nelegale, raportul medical și documentele judiciare prezentate ulterior. Totodată, instanța a analizat în mod expres înscrisurile depuse odată cu noua cerere de azil, inclusiv nota informativă întocmită în baza fișei medicale nr. 2599 și procesele-verbale de audiere din anii 2015 și 2019, explicând motivele pentru care acestea nu pot constitui circumstanțe noi în sensul art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008. Faptul că instanța nu a împărtășit concluziile susținute de reclamant nu echivalează cu lipsa examinării argumentelor sale și nici cu încălcarea obligației de motivare.

Consecvent, Completul de judecată apreciază în mod critic argumentul apelantului potrivit căruia, hotărârea primei instanțe ar urma să fie casată pe motiv că aceasta nu ar fi stabilit toate circumstanțele relevante ale cauzei, raporturile juridice esențiale pentru soluționarea litigiului și nu ar fi apreciat în mod corespunzător probele administrate. Aceste susțineri au un caracter pur declarativ, nefiind însoțite de argumente concrete sau de probe, care să demonstreze pretinsele deficiențe ale hotărârii atacate. Or, analizând conținutul hotărârii contestate, Completul judiciar reține că hotărârea primei instanțe este una legală, motivată și bine argumentată, făcând referire la normele de drept material și procedural, dând o apreciere probelor prezentate de către părți, determinând circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciind corect caracterul raportului juridic dintre părți, aplicând legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii, având o motivație și o analiză clară.

Subsecvent, Completul judiciar punctează că, nu poate fi reținută nici susținerea apelantului potrivit căreia noua cerere de azil s-ar întemeia exclusiv pe motive sau transformări noi.

Din examinarea comparativă a primei cereri de azil din 24 martie 2021, a declarațiilor date în cadrul interviului desfășurat în procedura administrativă și a noii cereri depuse la 11 aprilie 2025, rezultă că, reclamantul a invocat aceeași stare de fapt și anume, pretinsa persecuție determinată de apartenența sa la etnia*****, refuzul de a participa la operațiuni militare, tratamentele pretins inumane aplicate în perioada serviciului militar, existența dosarelor penale în ***** și riscul de a fi privat de libertate în cazul întoarcerii în statul de origine. Aceste împrejurări au constituit obiectul examinării în prima procedură de azil, fiind analizate atât de autoritatea administrativă, cât și de instanțele judecătorești, prin hotărâri rămase definitive și irevocabile.

În speță, Inspectoratul General pentru Migrațiune, a constatat că motivele invocate în anul 2025 coincid cu cele examinate în procedura anterioară, or, deși obiectul prezentei cauze îl constituie contestarea Deciziei nr. ***** din 18 aprilie 2025, emisă de Direcția Azil și Integrare a Biroului Migrațiune și Azil al MAI, litigiul se desfășoară între aceleași părți și izvorăște din același raport juridic administrativ privind solicitarea acordării statutului de refugiat, or emiterea de către autoritatea publică a unui act administrativ cu o dată ulterioară și atribuirea unui nou număr, nu modifică natura raportului juridic dedus judecății și nici circumstanțele esențiale de fapt și de drept care fundamentează pretențiile reclamantului. Dealtfel, circumstanțele esențiale de fapt și de drept invocate în susținerea acțiunii au constituit deja obiectul analizei în cauza în care s-a verificat legalitatea Deciziei nr. ***** din 21 septembrie 2021. (f.d.48-52; 53-65, dosar administrativ).

Corespunzător, Completul judiciar reține și concluzia instanței de fond, potrivit căreia, în motivarea soluției de respingere a acțiunii, a reținut că, temerea invocată de solicitant nu este una nouă, aspectul existenței unei probabilități că în cazul întoarcerii în țara de origine, viața și integritatea corporală a acestuia să fie pusă în pericol, a fost invocat în procedura administrativă din 2021, aceste aspecte fiind inclusiv verificate și de către instanțele de judecată naționale la examinarea legalității Deciziei Inspectoratului General pentru Migrație nr. ***** din 21 septembrie 2021. (f.d.103, pct. 74 din hotărâre).

În acest context, Completul judiciar apreciază că, în mod corect instanța de fond a reținut că înscrisurile depuse odată cu noua cerere de azil nu reprezintă circumstanțe noi în accepțiunea art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008. Nota informativă întocmită în baza fișei medicale nr. 2599 datează din anul 2011, iar procesele-verbale de audiere sunt din anii 2015 și 2019, toate fiind anterioare depunerii primei cereri de azil din anul 2021. În aceste condiții, simpla prezentare ulterioară a unor documente preexistente nu echivalează, prin ea însăși, cu apariția unor circumstanțe noi. Mai mult, apelantul nu a făcut dovada imposibilității obiective de a le prezenta în cadrul primei proceduri, condiție impusă expres de art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea privind azilul. Or, norma legală nu condiționează admiterea unei noi proceduri de simpla depunere a unor înscrisuri suplimentare, ci de existența unor împrejurări noi care nu au putut fi invocate anterior din motive independente de voința solicitantului, împrejurare care nu a fost demonstrată în cauză.

A contrario, Completul reține că, reclamantul nu a probat în noua cerere de azil că au apărut circumstanțe noi, care nu au putut fi prezentate de solicitantul de azil în procedura anterioară de examinare a cererii din motive independente de voința sa, solicitantul fiind obligat să facă dovada existenței noilor motive invocate și a imposibilității prezentării lor până la data depunerii unei noi cereri, precum și nici că ar fi survenit transformări de ordin politic, militar, legislativ sau social în țara sa de origine, care ar pune în pericol viața sau libertatea solicitantului de azil.

Pe cale de consecință, Completul judiciar reiterează că, în vederea admiterii cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că

există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat, fapta respectivă nefiind stabilită în prezenta cauză, contrar aserțiunilor reclamantului invocate în cererea de apel.

Deasemenea, nu poate fi acceptată nici critica potrivit căreia instanța de fond ar fi interpretat eronat noțiunea de refugiat și condițiile acordării protecției internaționale. Obiectul prezentului nu îl constituie examinarea pe fond a dreptului reclamantului la acordarea statutului de refugiat, ci verificarea legalității deciziei prin care Inspectoratul General pentru Migrație a refuzat accesul la o nouă procedură de azil.

În consecință, analiza instanței era limitată la verificarea îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 78 alin. (2) din Legea nr. 270/2008, respectiv, existența unor circumstanțe noi sau a unor transformări de ordin politic, militar, legislativ ori social în statul de origine. Odată ce instanța a constatat, în mod motivat, că niciuna dintre aceste condiții nu este întrunită, aceasta nu era obligată să reia integral analiza temeiniciei cererii inițiale de azil, deja examinată definitiv în cadrul procedurilor judiciare anterioare.

Concomitent, este neîntemeiată și susținerea apelantului potrivit căreia autoritatea publică, cât și instanța de fond nu ar fi administrat contraprobe privind inexistența riscului de persecuție. Sarcina examinării unei noi cereri de azil este determinată de dispozițiile art. 78 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, iar solicitantului îi revine obligația de a demonstra existența unor împrejurări noi sau a unor circumstanțe relevante survenite după soluționarea definitivă a primei cereri ori imposibilitatea obiectivă de a le prezenta anterior. În lipsa îndeplinirii acestei condiții legale, autoritatea administrativă nu este obligată să reia integral cercetarea fondului cererii de protecție internațională.

Corespunzător, nici argumentul apelantului, referitor la pretinsa lipsă a dosarului administrativ anterior nu poate fi acceptat. Din hotărârea instanței de fond rezultă fără echivoc că aceasta a examinat întregul dosar administrativ aferent primei proceduri de azil, inclusiv cererea inițială, nota de interviu, decizia nr. ***** din 21 septembrie 2021 și hotărârile judecătorești pronunțate în litigiul anterior, anexate la dosarul administrativ. Dealtfel, instanța de fond a efectuat expres comparația dintre motivele invocate în anul 2021 și cele invocate în anul 2025, concluzionând că acestea sunt identice sub aspectul situației de fapt și al temerilor invocate. Prin urmare, afirmația apelantului că instanța nu ar fi avut posibilitatea de a efectua o asemenea verificare este contrazisă de materialele cauzei.

Totodată, nu poate fi reținută nici critica privind pretinsa nemotivare a hotărârii.

Prima instanță a indicat în mod explicit dispozițiile legale incidente, a analizat fiecare categorie de probe administrate, a explicat de ce documentele prezentate nu constituie elemente noi, a motivat inexistența întrunirii condițiilor prevăzute de art. 78 alin. (2) lit. b) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008 și a răspuns

argumentelor referitoare la lipsa asistenței juridice în etapa examinării accesului la noua procedură. Împrejurarea că apelantul nu este de acord cu aprecierea probelor realizată de instanță nu echivalează cu lipsa motivării hotărârii și nici nu demonstrează încălcarea dreptului la un proces echitabil.

În aceste condiții, Completul judiciar apreciază că prima instanță a interpretat și aplicat corect dispozițiile Legii nr. 270/2008, stabilind în mod întemeiat că apelantul nu a demonstrat existența unor circumstanțe noi, care nu puteau fi invocate în cadrul primei proceduri de azil și nici existența unor circumstanțe relevante în statul de origine care să justifice accesul la o nouă procedură de azil. În consecință, criticile formulate în apel nu evidențiază erori de fapt sau de drept, care să determine casarea hotărârii atacate, aceasta fiind legală, temeinică și suficient motivată.

Astfel, Completul judiciar constată fără echivoc că este corectă concluzia primei instanțe cu privire la legalitatea actului administrativ contestat și anume decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. ***** din 18 aprilie 2025, iar temeiuri de anulare a acesteia nu se atestă, or, reclamantul nu a administrat careva probe, care să demonstreze asupra faptului că în caz de reîntoarcere în țara de origine, viața sa se află în pericol, cât și faptul că există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

În acest context este relevantă la caz și cauza *Vilvarajah și alții contra Regatului Unit* (respingerea unor solicitanți de azil din Sri Lanka spre țara lor de origine), unde Curtea a statuat că, nici Convenția, nici Protocoalele acesteia, nu consacră un drept la azil politic. Totuși, în asemenea circumstanțe, o simplă posibilitate de rele tratamente nu antrenează în sine o violare a art. 3.

În aceeași ordine de idei, Completul judiciar notează că, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, prin urmare, Completul concluzionează că instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă și sub toate aspectele probelor, iar hotărârea dată este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale participanților la proces.

De asemenea, Completul judiciar mai consideră important de remarcat faptul că, apelantul utilizând calea de atac, în limite legale nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial și de contencios

administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de ***** și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ și articolelor 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Apelul declarat de *****, se respinge.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 17 septembrie 2025.

Decizia cu drept de recurs, la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni.

Președintele ședinței,

Judecătorul Mîra Ghenadie

Judecătorii Sîrbu Victoria

Bagrin Lucia

Copia corespunde originalului / judecător/